

IANCU LAURA

Holdjárás

Úgy szeretném, ha láthatnád
 a Holdat most velem,
 s amint ezt írom, már értem is,
 miért hagyta el százszorszép
 öröklétedet a zúzmarás kínokért, Istenem!
 Tökéletesnek találtad
 betegen, holtan is,
 lám, kipróbáltad,
 milyen jó ülni a Duna-parton
 Krisztus után kétezerben,
 vendégnek lenni saját ünnepségeden,
 találkozni a szerelemmel.
 Harminchárom esztendő
 látogatásnak sok, ígéretnek kevés,
 itt kell lenned most is, még
 látom, lábnyomodon a gerlék

örülten marakodnak –
 ki tudja, miért, mind ott akarnak
 tavaszt ülni, ahol megfordultál.
 Folyvást búcsúzol,
 minden úton, minden nap
 kicseréled a holdat napra,
 apát fiára, anyát lányára,
 holott tudod, tudod,
 micsoda szakadék, micsoda sötétség,
 ha nem is örökre,
 de csak meggyalázza azt, amit az ég
 egynek, igaznak s szépnek talált.
 30 négyzetméteres otthonomba kéreti magát
 a Hold. Nem tudom, miért,
 utolsó csepp fénye is idefolyt.
 Úgy szeretném, ha te is látnád: hazaért.

Szőkevény

Mégis van átok, Istenem,
 vastag kabátban jár,
 arca maga a félelem
 és egyidős velem.
 A másik neve: virrasztás,
 s én nem tudtam, ó, megbocsáss,
 nem találtam idegennek.
 Szerelemmel jött, mint akit azért küldtek,
 hogy Jó napot! kívánjon egy nyomorult embernek.
 S tudod, mi van még, Istenem?
 Tiszta vétek, szeplőtelen:
 öröklétről álmodó halál.
 Bocsásd menekülésem!
 Hozzád indultam én,
 hozzád, egyenesen.

Este a faluban (7)

*Áruld el, Uram,
miféle ima fonja egymásba ujjaim?
Késő télen tapaszt így a hólé,
s a szomjas föld üregein
gyalogos utat tör a tavasznak.
Áruld el, mi ebben olyan gyönyörű,
és jársz-e még arra, ahol a jajszó
előfutára az imának?*

*Hát tagadhatom, hogy vádollok?
Magam sem értem, miféle jogon,
de afféle szókkal, mint a százados:
Uram! Nem vagyok méltó!
Nincs hajlékom.
Vetettél, s im nincs, amit arass.
Sötét van már húsztendeje.
Villámló látomás inkább,
látogatás a Sion-hegyre,
ha haza gondolok,
oda, ahol az új ruhába öltöztetett szülőföld
megcirógat és ölbe kap,
fiává fogad még egyszer és minden nap,
s Te azon nevensz, hogy számolni
ma is oláhul számolok.*

*S valóban,
belém verték mindenüket,
az életet s a hit helyett:
félelmüket.*

*Ki fésüli a hajadat?
Épp ilyennek képzeltek.
Mégfizetted a napszámosnak
a letarolt eget?
Belátok hozzád, és már azt hiszem,
világom egy veled.
Csak a székesegyház tornya,
mint a Duna holtága
megelőz, és jelent rólam.
Ígaz a szava, jó Uram?*

*Emlékszel még nyolcvanötötre?
Búzavirágból fontam koszorút
fakult töviskoronád helyére,
s midőn letéptem fejedről,
csalánnal vertek kezemre.
Nyár vége volt. Vihar után.
De azt már csak Te tudhatod,
miért jajszó minden imám.*

„virág volt ez a vers, almavirág”